

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Dommedags Bog

Citation: Dalgas, Ernesto: "Dommedags Bog", i Dalgas, Ernesto: *Dommedags Bog*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1996, s. 71.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgasdomval-shoot-idm139915689905952/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Dommedags Bog

Uro. »Se!» sagde Mesteren. »Her ser Du et Billede af Gud i Lyset, som danser smilende i Dynd og levret Blod og leger i Brynde og Vellyst med sig selv. Eller nøjagtig talt: Her ser Du Gud selv. Thi i hvert Billede, som viser sig for Øjet i Verdens Spejl, der er Gud helt og purret. Og naar Du fordyber Dig i et tilfældigt Skue, da aabenbares Gud for Dig i dets Symbol. Thi Gud er helt og fuldt og over al Maade til Stede i hvert Punkt af Universet, og i ethvert Moment er Gud til Rede at kysse og favne Dig, saa at Du finder Hvile og sover ind i Beskuelsen af Gud.»

Ligesom jeg nys blev oprørt og rædselsslagen af Mesterens frygtelige Konsekvens, saaledes blev jeg nu rørt og betaget af denne dybe Renhed og Fromhed, der lyste af hans Blik, imedens han talte, mere med sig selv end med mig. Men Tiden hastede. Og skønt jeg med Møje løsrev mig fra den Fortryllelse, der bandt mig til hans Selskab, sagde jeg dog: »Ak, Mester, jeg maa ile. Jeg længes at erfare, om ikke andetsteds i Verden gives Erkendelse af en anden Art end din. Vis mig en Vej herfra til en anden Strand.»

Da svarede den ophøjede: »Kun een Vej gives der her fra min Ø; det er den Vej, som Moses gik igennem det røde Hav,» og han pegede ud. Da blev jeg angst og sagde: »Igennem Vellystens Lue skal jeg da gaa?» Han svarede: »Frygt ej, min Søn. I Vellystens Ild gemmes der Glæde, Sundhed, Mod og Styrke. Ved Du da ej: Ved Vellyst fødes Livet. Jeg siger Dig: Og det genfødes ogsaa alene ved Vellyst. Den er den Ungdomskilde, der holder Sjæl og Legem evig friske. Den er det sande Igenfødelsens Bad, den hellige Ilddaab. Jeg siger Dig, ogsaa jeg, hvis Væsen er Beskuelse og Hvile, vandrer een Gang om Aaret ud i den Brand, hvor Mennesket glemmer sig selv. Spring derfor ud i Gud, vad gennem Guds Elskov, som Kristus gennem Helved, og frygt kun ej. Enten opnaar Du Salighedens Død, eller Du opstaar genfødt til nyt Liv paa en anden Strand.»

Da tænkte jeg mig om. Vel skjalv jeg for det Hav, der nu stirrede mig i Møde med sit tomme, sorte, ligegyldige Blik, saaledes som en Kvinde kan skjule sin Attraa under Kuldens Masko, men paa den anden Side fristed det mig nærtlig at forsøge selv med egen Smag og Sans og Følelse det, som skjulte sig i dette Hav, og at undersøge empirisk Spinozas Gud. Da greb mig en Haand i min Arm. Og jeg saa atter min sorte Følgesvend, der kom og gik efter sine egne Lo-

va. Og med det første Ord, jeg hørte i disse Egne, raabte han skælvende: »Vend om! Vend om! Du styrter Dig selv og mig i Scyllas Bug.»

Men ufravendt saa jeg mod Havet, der fristed mig mer ved sin Kølde, sin Tavshed og sir Slør end nogen Sinde før ved sin røde Glans, og svared ham med Ekkoets Ord fra Angestens Brænd: »For sent!»

Da sagde han, min sorte Skygge:

»Du drages altsaa dog mod denne Pol,
Hvor Altets Vellyst vildt bag Sløret brænder
I Verdens Centrum, som Æterstralerne tænder,
– Det brede Brændpunkt, som vi kalde Sol.
Velan, jeg følger Dig, Men vid dog først:
Her slukkes Du med samt din Kundskabstørst,
Hvis ej Du midt i Helvedslystens Favn
Bevarer een Tanke, eet Billed eller eet Navn.
Een Tanke skal Du gemme, hold den fast
I den Orkan, hvor ellers alting brast!»

Naar en Skøge sidder blufærdig ved din Side, da opslaar hun pludselig de sænkede, sorte Øjenhaar og sender Dig et Blik, der lammer dit og sender en giftig Risen gennem dine Nerver. Thi Manden voldtager Kvinden med sin Lænd; men Kvinden Manden med sit Blik. Saaledes saa jeg med eet det tavse, sorte Øje smile imod mig, og da saa jeg med Forførdelse, at denne sorte Glans var ikke Mærke; nej, den var dyb, sort, koncentreret Ild. Som Indigokorn ved Sammenpresning giver sort, saaledes samied sig her de røde og de violblaa Gnister til et dybt, brændende Mulm. Og Mulmet skreg. Af det udbrast et skingrende, dyrisk og hoverende Skrig, der lød ustandselig og blev ved at lyde og drog mig til sig, som Slangens Hvislen fortryller Fuglen. Da styrted jeg mig hovedkulds i dette Liv og Død, i denne hvinende Latter og vellystfyldte Pine, idet jeg nævnede som min sidste Tanke min Yndlingshypotese. Thi som en anden Erasmus var og blev jeg endnu i dette Dødspring den samme Disputator og Teoriforfægter.

Tilnød erfor jeg siden, at denne min Hypotese var forkert. –